

Σε στίχο ελεύθερο ή έμμετρο

Το ποίημα που ακολουθεί τιμήθηκε με το Β' Βραβείο Ποίησης στον Πανελλήνιο Μαθητικό Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Ποίησης και Διηγήματος, που διοργανώθηκε από τον Μορφωτικό Πολιτιστικό Όμιλο Πετρούπολης Αθηνών. Στο διαγωνισμό έλαβαν μέρος 400 μαθητές Γυμνασίων και Λυκείων απ' όλη την Ελλάδα. Ο νεαρός μαθητής της Β' τάξης του 1^{ου} Γενικού Λυκείου Νάουσας Λάζαρος Μητσκόπουλος δέχτηκε ήδη τα συγχαρητήρια του Διευθυντή και των καθηγητών του σχολείου του, ας δεχτεί τώρα και τα δικά μας!

του Λάζαρου Μητσκόπουλου
Αν υπήρξαμε ποτέ...

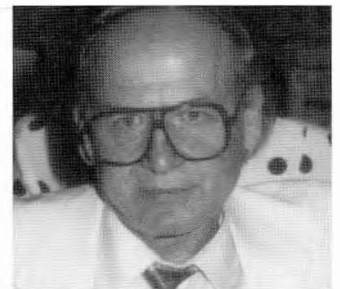
Κοπέλα ωχρή
μ' απόκοσμη στα μάτια λάμψη
το είναι μου στο είναι της
αν πραγματικά υπήρξαμε κάποτε κι οι δυο.
Και τώρα με την παράνοια στο βλέμμα
σκορπάει ψυχρά χαμόγελα που χάνονται στη
σιωπή
και ψελλίζει πεθαμένα ρεφραίν
από τραγούδια ενός μακρινού ξεχασμένου
καλοκαιριού
μόνο για μας, τα παιδιά του χειμώνα,
τους πρωτεργάτες αυτού του αλλιώτικου τέλους,
τους ταξιδιώτες που πίστεψαν σε μια υδάτινη
σελήνη.
Μαζί, σαν αδέρφια διαβαίνουμε το κατώφλι της
νύχτας

νιώθουμε τους ήχους, ένα στερνό πικρό χάδι
στις ψυχές μας
τις χορδές που ένωσαν τις φωνές μας.
Τι απέμεινε;
Υπήρξαμε όλοι μας ποτέ πραγματικά;
Κατάφερε ποτέ η σκιά πίσω μου ν' ανταμώσει
το φως;
Τώρα κατάλαβα πως σε κάθε κραυγή που
αναδυόταν αργά προς την επιφάνεια
ανακάλυπτα κι ένα καινούριο αιώνιο μονοπάτι
στα δάση της λήθης
ώσπου την αντίκρισα κατάματα μέσα από τα
αχανή πέπλα της.
Όλη μου τη ζωή ένα δάκρυνο μαργαριτάρι
γύρευα
μα μόνο δάκρυα πλαστικά βρέχει σ' αυτόν τον
κόσμο.

*Έμμετρο,
μιας πιο παλιάς σχολής, το στιχούργημα του
Δημοσθένη Μήτσαλα, θα γίνονταν εύκολα
τραγούδι ...τω καιρώ εκείνω!*

του Δημοσθένη Μήτσαλα
Έρωσ

Μιας αποκριάς το βράδυ
Έρχεται η καλή μου μοίρα
Και μου λέει αγνά σα χάδι
Της αγάπης σου η πλημμύρα
Θα σε πνίξει αυτό το βράδυ

Και με τράβηξε απ' το χέρι
Μέσα στη χαρά, στο σάλο
Να με πάει πού, ποιος ξέρει
Και σε δίλλημα μεγάλο
Την καρδιά μου είχε φέρει

Μα ήσουν συ που αγαπούσα
Πριν ακόμη σε γνωρίσω
Και που τόσο το ποθούσα
Τη μορφή σου ν' αντικρύσω
Γιατί τόσο σ' αγαπούσα

Των ματιών μου εσύ το φως
Της ψυχής μου κάθε ελπίδα
Της καρδιάς κρυφός παλμός
Της ζωής χρυσή ασπίδα
Ο μισός μου εαυτός

Πόση εύνοια η μοίρα
Μου 'δειξε πρώτη φορά
Ανθοστόλιστη, όλο μύρα,
Μου 'φερε τρελή χαρά,
Έπαψε πια να 'ναι στείρα

*Και κάτι, επίσης έμμετρο, από τη φετινή
ναουσαϊκή αποκριά, όπως τη γιορτάζει η παρέα
της οδού Ανταρτών*

Παρέας οδού Ανταρτών Το τσίπουρο

Φέτος εδώ το τσίπουρο, τζιάμπα δεν θα το πιείτε
Πρέπει να το πληρώσετε για να ευχαριστηθείτε.

Πωλείται τσίπουρο Ανταρτών, παραγωγή δική
μας
Τα έσοδα θα δώσουμε στη Φιλαρμονική μας.

Το τσίπουρο εμφιάλωσαν σε αντάρτικα λημέρια
Κι απ' τη δουλειά τους πιάστηκαν, χέρια και
κωλομέρια.

Το τσίπουρό μας αγιασμός, για αφέντες και για
δούλους
Έχει και κάμποσα υγρά απ' το ...«πουλί» της
Γούλους.

Το τσίπουρο των Ανταρτών μην παίρνετε στο
ντούκου
Κρατάει ψηλά το ... ηθικό και θα σας κάνει
κούκου.

Το τσίπουρό μας πιο καλό κι απ' το Βιάγκρα
ακόμα
Ψηλά πετάει το πουλί, δεν σέρνεται στο χώμα.

Δεν θέλει σερνικοβότανα με το κιλό να πάρτι
Με τσίπουρο των Ανταρτών, θα φκιάστι τουν
Αντάρτη.

Το τσίπουρό μας όταν πεις εσύ δεν θα
κολώνεις
Και στην κυρία σου μπροστά, άλλο δεν θα
μουλώνεις.

Αν δώσεις ένα τάλιρο, παίρνεις πενηνταράκι
Και δυο γουλιές μόλις θα πεις, θα έρθεις στο
μεράκι.

Κι αν δώσεις περισσότερα, η ιδέα είναι δική
μας,
Πιότερο θα ενισχύσουμε την φιλαρμονική μας.

Γιατί έτσι καλύτερα, αυτή θα παιανίζει
Και στις γιορτές τις εθνικές, χαρά θα μας
σκορπίζει.

Σαξόφωνα και τύμπανα έχουνε και κορνέτες
Και από του χρόνου ευχόμαστε να χουν και
μαζορέτες.

Με μίνι φούστες και καλτσόν και κάτασπρα
βρακάκια
Χαρά πολύ να δώσουνε στα δόλια μας ματάκια.